

ПРОТОКОЛ

№ 185

гр. София , 09.06.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО 20 СЪСТАВ в публично заседание на девети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Руси Алексиев

при участието на секретаря ЕЛКА АНТ. ГРИГОРОВА и прокурора Георги Любенов Мирчев (СГП-София)
Сложи за разглеждане докладваното от Руси Алексиев Частно наказателно дело № 20211100201773 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 11:00 часа се явиха:

ОСЪДЕНИЙТ ИЛ. В. Т. – редовно уведомен от предходното съдебно заседание, явява се лично.

В ЗАЛАТА СЕ ЯВЯВА адвокат Т. С., САК, упълномощен защитник на осъденото лице, редовно уведомена от предходното съдебно заседание.

-

СГП се представлява от прокурор М..

ПРОКУРОРЪТ : Няма пречки за даване ход на делото.

ЗАЩИТАТА: Да се даде ход на делото.

ОСЪДЕНИЙТ Т. : Да се даде ход на делото.

След съобразяване становищата на страните и като прецени, че липсват процесуални пречки за даване ход на делото, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

СЪДЪТ пристъпи към проверка самоличността на осъденото лице :

ИЛ. В. Т. - роден на **** г., в гр. София, българин, български гражданин, осъждан, с висше образование, неженен, трудово неангажиран, с постоянен адрес в гр. София, ж. к. ****, ЕГН *****.

Съдът сне самоличността по представен документ за самоличност – л. к. № ****, издадена на **** г. от МВР - София

СЪДЪТ разясни правата на осъденото лице, както и правото му на отвод на съдебния състав, на прокурора и на съдебния секретар.

ОСЪДЕНИЙТ Т. : Разбрах правата си. Няма да правя отводи на съдебния състав, прокурора и секретаря.

ПРОКУРОРЪТ : Нямам искания за отвод. Да се даде ход на съдебното следствие.

ЗАЩИТАТА : Нямам искания за отвод..

СЪДЪТ, с оглед липсата на искания за отвод и на такива по реда на съдебното следствие,

ОПРЕДЕЛИ :

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

СЪДЪТ докладва постъпили по делото след миналото съдебно заседание :

- справка за осъдения ИЛ. В. Т. от ЕИСС – ECRIS (Европейска информационна система за съдимост) ;

- справка от МП - ГД „ИН“, относно евентуалното пребиваване на осъдения ИЛ. В. Т. в затворите на страната и/или търпене на наказание „пробация“, както и задържането му в арестите на територията на ОСИН - София.

ПРОКУРОРЪТ : Да се приемат така приложените писмени доказателства. Нямам искания за нови.

ЗАЩИТАТА : Също нямам искания за други доказателства.

СЪДЪТ, съобразявайки становищата на страните, както и изразеното в миналото съдебно заседание от 27.05.2021 г. становище относно докладваните тогава други, постъпили преди него, писмени доказателствени източници, а именно :

- справка за съдимост на осъдения ведно с приложени към нея бюлетини ;

- справка от МВР - СДВР - БДС за осъденото лице с негова снимка ;

- справка от МП – ГД „ИН“ затвора – гр. София ;

- справка от МП – ГД „ИН“, относно евентуално задържане на лицето в арестите на територията на ОСИН – София и

- справка от ПРБ – НСлС, относно задържания на осъдения в следствените арести на територията на страната, намира, че следва да приобщи така докладваните доказателствени източници към доказателствената маса по делото, поради което и на основание чл. 283 от НПК,

ОПРЕДЕЛИ :

ПРОЧИТА и ПРИОБЩАВА следните материали :

- справка за осъдения ИЛ. В. Т. от ЕИСС – ECRIS (Европейска информационна система за съдимост) ;

- справка от МП - ГД „ИН“, относно евентуалното пребиваване на осъдения ИЛ. В. Т. в затворите на страната и/или търпене на наказание „пробация“, както и задържането му в арестите на територията на ОСИН – София ;

- справка за съдимост на осъдения ведно с приложени към нея бюлетини ;
- справка от МВР - СДВР - БДС за осъденото лице с негова снимка ;
- справка от МП – ГД „ИН“ затвора – гр. София ;
- справка от МП – ГД „ИН“, относно евентуално задържане на лицето в арестите на територията на ОСИН – София и
- справка от ПРБ – НСлС, относно задържания на осъдения в следствените арести на територията на страната

СТРАНИТЕ /поотделно/ : Нямаме доказателствени искания.

СЪДЪТ, съобразявайки липсата на доказателствени искания от страните и на основание чл. 283 от НПК

ОПРЕДЕЛИ :

ПРОЧИТА и ПРИОБЩАВА към материалите по делото и останалите писмени доказателства и писмени доказателствени средства.

СЪДЪТ, изхождайки от процесуалната позиция на страните, а именно липсата на искания за събиране на доказателства за целите на настоящата съдебна процедура и след като сам служебно не е намерил за необходимо извършването на други съдебноследствени действия в тази насока, освен вече проведените, намери фактичската обстановка по делото за изяснена обективно и в пълнота, поради което и на основание чл. 286, ал. 2 и чл. 291, ал. 1 от НПК

ОПРЕДЕЛИ:

**ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.
ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО.**

ПРОКУРОРЪТ : Моля да уважите предложението на СГП за групиране на наказанията и да уважите молбата на осъдения ИЛ. В. Т., тъй като са налице основанията на чл.25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК за групиране на наказанията по осъжданията на лицето по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав и по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, тъй като и двете деяния са извършени преди да е имало влязла в сила присъда за която ѝ да е от тях, като определите едно общо, най-тежко наказание за изтърпяване измежду наложените му, а именно това по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав „Лишаване от свобода“ за срок от 3 месеца, като приспаднете от така определеното едно общо, най-тежко наказание времето, през което осъдения е бил задържан по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, по реда на ЗМВР и по чл. 64, ал. 2 от НПК, с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 13.01.2021 г. до 21.04.2021 г.

ЗАЩИТАТА : От името на моя подзащитен моля да уважите предложението на СГП и нашата молба за групиране на наказанията наложени по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав и по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав.

Считам, че са налице основанията за приложение на чл. 25, ал. 1 и ал. 4, вр. чл. 23 от НК и наложите едно общо, най-тежко наказание за изтърпяване измежду наложените му – 3 месеца „Лишаване от свобода“.

Също така моля да приспаднете времето, през което той е бил задържан и по двата случая в арестите на страната.

ОСЪДЕНИЙТ Т. : Няма какво да допълня.

СЪДЪТ, на основание чл. 297, ал.1 от НПК,

ОПРЕДЕЛИ :

ДАВА последна дума на осъденото лице.

ОСЪДЕНИЙТ Т. : Моля да уважите молбата.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание за постановяване на окончателния си съдебен акт.

СЪДЪТ, след проведеното тайно съвещание, като съобрази изложените доводи на странните в днешното съдебно заседание, както и наведените обстоятелства в предложението на СГП за групиране на наказания, а също и в допълнително постъпилата по делото молба от адв. С., САК, упълномощен защитник на осъдения И.Т., събраните по делото доказателства и приложимите разпоредби на закона, намира за установено следното :

Настоящата процедура е по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1, вр. чл. 383, ал. 2 от НПК.

Инициирано е с предложение на прокурор при СГП, по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, за определяне на едно общо, най-тежко наказание измежду наложените на осъденото лице с влезли в сила съдебни актове – протоколни определения, имащи силата на влязла в сила присъда, по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, и НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав.

С предложението на СГП се предлага на съда да определи на осъдения ИЛ. В. Т. едно общо, най-тежко наказание измежду наложените по двете дела, както и да се приспадне от общото наказание времето, през което той е бил задържан по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, по реда на ЗМВР, по чл. 64 от НПК и с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 13.01.2021 г. до 21.04.2021 г.

По същество, същото се желае и с допълнително постъпила по делото молба от упълномощения защитник на осъдения ИЛ. В. Т., с тази разлика, че в същата се конкретизира желаното за определяне едно общо, най-тежко наказание измежду наложените на осъденото лице, като „Лишаване от свобода“, за срок от 3 месеца. Относно приспадането от него на времето, през което осъденото лице е било задържано с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ или по реда на ЗМВР, съгласно чл. 59, ал. 2 от НПК, е пожелано да бъде направено такова приспадане и за времето 15 – 18.10.2020 г., когато осъденият ИЛ. В. Т. е бил задържан по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав /неправилно посочено като № 1575/2021 г./.

В днешното съдебно заседание прокурорът поддържа така направеното предложение.

Защитата на осъденото лице по същество се съгласява със същото, като излага посочените по-горе доводи в молбата ѝ по делото.

Съдът намира, съобразявайки събраните по делото писмени доказателствени

източници, че осъденият И.Т. е такъв съгласно :

- влязла в сила на **02.08.2019 г.** присъда № 283 Js 5370/16 257 Ds 116/17 на Amtsgericht Tiergarten – съд във Ф. Р. Германия, постановена за изготвяне на неистински или подправяне на публични ценни книжа, с крайна дата на деянието **25.11.2016 г.**, с посочени от справката от ЕИСС (Европейска информационна система за съдимост) приложими материалноправни наказателни законови разпоредби /л. 55 от съдебното производство/, на наказание „Лишаване от свобода“, за срок от 6 месеца, чието изпълнение е отложено за срок от 2 години, а именно от датата на влизане на присъда в сила - 02.08.2019 г., до 01.08.2021 г. ;

- влязъл в сила на **21.04.2021 г.** съдебен акт, имащ силата на влязла в сила присъда – протоколно определение, с което е одобрено споразумение по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, за извършено на **13.01.2021 г.** престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК, на наказание „Лишаване от свобода“, за срок от 6 месеца, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, е отложено за срок от 3 години, считано от влизане в сила на съдебния акт ;

- влязъл в сила на **05.05.2021 г.** съдебен акт, имащ силата на влязла в сила присъда – протоколно определение, с което е одобрено споразумение по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав, за извършено на **15.10.2020 г.** престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК на наказание „Лишаване от свобода“, за срок от 3 месеца, при първоначален „общ“ режим на изтърпяване, на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС.

Преди да изложи съображенията си по отношение евентуалното групиране на така посочените наказания, настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи, защо, от една страна, при определяне на евентуална съвкупност ще вземе предвид наказанието, наложено на осъдения И.Т. с влязла в сила присъда на съда във ФРГ, но от друга, няма да включи в евентуално създадената от него кумулативна група от наказания определената със същата такава.

На първо място, Съдът намира за необходимо да посочи, че съгласно чл. 8, ал. 2 от НК, влязла в сила присъда, постановена от друга държава-членка на ЕС за деяние, представляващо престъпление по българския НК, се взема предвид във всяко наказателно производство, което се провежда спрямо същото лице в Р. България.

Всъщност, с тази разпоредба е транспонирано във вътрешното на Р. България законодателство, чрез приемане на текста на горевизираната разпоредба на чл. 8, ал. 2 от НК /нова – ДВ, бр. № 30/2011 г., в сила от 27.05.2011 г./, Рамково решение № 2008/675/ПВР г. на Съвета на Европейския съюз от 24.07.2008 г. От друга страна, следва да бъдат съобразени в настоящото произнасяне на съда и нормативните предписания на Рамково решение № 2008/909/ПВР, както и задължителното за приложение от настоящата съдебна инстанция практиката на съда на ЕС, в частност тази по делото „С – 554/2014 г.“ /известно като делото О./ и „С-171/2016 г.“ /известно като делото Б./. Този съдебен състав намира, че действително по силата на горепосоченото Рамково решение № 2008/675/ПВР следва да се прилага системно и последователно, включително и в рамките на настоящата съдебна процедура, принципа за равностойно третиране на правните последици на чуждестранните присъди на страните – членки с местните такива, което, видно и от самото Рамково решение, впрочем както вече бе изтъкнато транспонирано във вътрешното на Р. България законодателство, е от голямо значение за ЕС.

В тази насока, следва да се отчете, че с публикуването в ОВ, бр. 220/15.08.2008 г. на горепосочено Рамково решение, е заменена разпоредбата на чл. 56 от Конвенцията на Съвета на Европа от 28.05.1970 г. за международната валидност на наказателните присъди. Това е сторено именно в интерес на по-ефективното прилагане в европейското пространство на правосъдие, на последиците на присъдите на всяка една от държавите-членки, които следва да бъдат взети под внимание във всички фази на наказателното производство и касаещи обстоятелството дали дадено лице е извършило престъпление за първи път или вече

е било осъждано в /друга/ държава - членка.

Цитираното рамково решение, инкорпорирано в разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от НК, е с цел да гарантира, че националните присъди на съответните държавни-членки и присъдите, постановени в други държави-членки се ползват с едни и същи правни последици. Това е иманентното проявление на принципа за взаимно доверие в наказателните системи на държавите-членки, което способства изграждането на хомогенно общоевропейско пространство на наказателното правораздаване, в частност на поставените в същото присъди. Неизменна черта на този принцип е и еднаквото третиране във всяка държава - членка на присъдите, постановени в друга такава, наравно със собствените ѝ.

С оглед горепосоченото, следва да се направи ясно и категорично разграничение относно първичните и вторични последици на постановена в държава – членка присъда, за целите на провеждано наказателно производство срещу същото лице в друга държава – членка. Това е от значение, за да се очертае разликата между „взимане предвид“, от една страна, и „признаване на изпълнението“ на присъда, постановена от чужд за съответната държава-членка съд, от друга.

В този смисъл следва да се изтъкне, че според чл. 3, § 2 от Рамково решение № 2008/675/ПВР на Съвета от 24.07.2008 година, *последниците на присъда* на държава-членка „се отнасят до досъдебната фаза, досъдебното производство и до времето на изпълнение на присъдата“. Тъй като по вътрешното за Р. България законодателство, в частност чл. 8, ал. 2 от НК, не е предвидено изключение в тази насока – на какъв етап на наказателното производство следва да се вземат предвид правните последици на влязла в сила присъда на държава-членка, същите трябва да се отчитат на всеки етап от наказателното производство, включително и по време на изпълнение на наказанието, което иманентно включва в себе си и настоящата съдебна процедура, пряко касаеща именно изпълнението на наказанието. Всъщност, съдържанието на понятието „се вземат под внимание“, използвано в Рамково решение № 2008/675/ПВР на Съвета, изцяло съответства и на използвания в хипотезиса на чл. 8, ал. 2 от НК израз „взема предвид“. Именно във вече цитирания чл. 3 от Рамково решение № 2008/675/ПВР на Съвета, но в § 1, е посочено, че в хода на наказателното производство, спрямо съответното лице, субект на същото, „се вземат под внимание предишни присъди, постановени за същото това лице, за различни деяния в други държави-членки ..., доколкото се вземат под внимание и се признават съответните правни последици на предишни национални присъди съгласно националното законодателство“.

Това означава, че съответния национален съд следва да вземе под внимание, т. е. да бъдат взети предвид, същите правни последици на всяка една присъда, постановена от друг съд на друга държава-членка, аналогично на постановена от националния □ такъв, независимо дали тези последици са въпрос на факти, на процесуално или на материално право. Именно по този начин на практика се осъществява и принципа за равностойност на чуждестранните и национални присъди на държавите-членки на ЕС. Практически това означава, че предишна присъда на държава-членка на ЕС трябва да се отчете от българския съд в няколко различни хипотези, сред които безспорно попада и настоящата съдебна процедура. Неизчерпателно, останалите могат да бъдат посочени като определяне на правната квалификация на деянието – рецидив, съвкупност, продължавано престъпление ; при вземане на мярка за неотклонение ; при преценка дали са условията за условно осъждане, за реабилитация и др. Същественото в случая е, че предишни осъждания с присъда на държава-членка на ЕС, се ползват със същите правни последици, със същото значение, както и предишни осъждания от български съд.

Поради и така изложените мотиви, този съд ще вземе предвид именно тези *вторични правни последици* на постановената във ФРГ присъда срещу осъдения И.Т.. В подкрепа на това негово разбиране се явяват и мотивите на решенията на СЕС по делата „О.“ и „Б.“ (С-554/2014 г. и С-171/2016 г.).

От друга страна, именно и поради обективизираните в тях разбирания на СЕС, този съдебен състав **не може да извърши групиране на българските присъди, в конкретния по делото случай**, с присъдата на страната-членка на ЕС – ФРГ. Това е така, тъй като ако

такова групиране на тази присъда с постановените от български съд бъде извършено, следва, по императива на националното наказателно материално право, да се приведе, на основание чл. 68, ал. 1 от НК на Р. България, в сила и условно определеното наказание „Лишаване от свобода“ на осъдения И.Т., наложено му с присъдата на ФРГ от 02.08.2019 г. С последната, както се посочи, е наложено наказание на осъденото лице „Лишаване от свобода“, за срок от 6 /шест/ месеца, чието изпълнение е отложено за срок от 2 години, а именно от датата на влизане на окончателния съдебен акт на компетентния съд във ФРГ – 02.08.2019 г., до 01.08.2021 г. Такова привеждане в изпълнение на наложено от съд на държава-членка условно наказание, обаче, ще съставлява форма на преразглеждане на това наказание, наложена на осъденото лице от съда във ФРГ. Това е недопустимо, с оглед принципа на националния суверенитет на държавите-членки, принципа на субсидиарност на европейските общностни норми и принципа на взаимно доверие и зачитане на силата на съдебните актовете на държавите-членки на ЕС. Именно и от последните произтича забраната за каквато ☐ да е модификация на наложените в една страна-членка наказания от съд на друга държава-членка, без преминаване на съответната съдебна процедура по признаване и приемане за изпълнение.

В подкрепа на изложените по-горе доводи за *вземане предвид/вземане под внимание* на постановен влязъл в сила съдебен акт на компетентна съдебна юрисдикция на друга държава-членка на ЕС за същото лице, е и националната практика на върховната и апелативни съдебни инстанции. В този смисъл следва да се посочи Решение № 23/14.01.2018 г. по н. д. № 13/2018 г. на ВКС, II-ро НО, както и решения на апелативни инстанции, които се явяват обаче окончателни такива – Решение № 464/06.11.2019 г., САС, VI-ти въззивен състав, по ВНЧД № 751/2019 г. и Определение № 1448/07.06.2018 г., по ЧНД № 792/2018 г. на СпНС.

След направените горни бележки, съдебният състав намира, че са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК за групиране на посочените и в предложението на СГП, по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1 от НК, и в допълнително депозираната по делото молба на упълномощения защитник на осъденото лице наказания по влезлите в сила съдебни актове. Това е така, тъй като всяко едно от престъпленията, за които са постановени двата горепосочени влезли в сила съдебни акта, имащи силата на влезли в сила присъди, е извършено преди влизането в сила на който ☐ да е от тези актове. Хронологично, последното престъпление, за което е наложено наказание на осъдения И.В. Т. и същият се явява такъв, е това, предмет на разглеждане по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, което е извършено на **13.01.2021 г.** Същевременно, първият по време от двата влезли в сила съдебни акта е постановен повече от 3 месеца по-късно – на **21.04.2021 г.**, когато всъщност и влиза в сила, с оглед нормативната забрана за обжалването и/или протестирането му.

Поради така посоченото, Съдът намира, че наказанията, подробно визирани по-горе, с влезлите в сила 2 съдебни акта, имащи силата на влязла в сила присъда – протоколни определения за одобряване на споразумения, следва да бъдат обединени в една съвкупност. По същата да бъде наложено, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, едно общо, най-тежко наказание измежду тях, а именно явяващото се такова по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав наказание „Лишаване от свобода“, за срок от 6 месеца.

С оглед подробно аргументираното по-горе *вземане предвид* на присъдата на другата държава-членка, влязла в сила спрямо осъденото лице – Присъда № 283 Js 5370/16 257 Ds 116/17, е налице невъзможност в конкретния по делото случай, за определяне на изпитателен срок на така наложеното общо, най-тежко наказание на осъденото лице. Както вече Съдът се е обосновал и в протоколното си определение по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав, с което е одобрил постигнатото между прокуратурата и упълномощения защитник на подсъдимото тогава, а сега осъдено, лице споразумение, след като осъденото лице вече е осъждано на наказание „Лишаване от свобода“, което е било отложено за срок от 2 години, а именно до 01.08.2021 г., с няколкократно цитирания по-горе

влязъл в сила съдебен акт на съд във Ф. Р. Германия – Amtsgericht Tiergarten, не би могло да се постанови освобождаване от изтърпяване на наказанието с изпитателен срок, тъй като всяко едно от 2-те деяния, макар и да е достатъчно само едно от тях, е извършено в този изпитателен срок.

Съдът не намира за необходимо отново да излага доводи за този негов извод, тъй като както вече се аргументира, става въпрос в случая за **вземане предвид/взимане под внимание** на последици от постановена, влязла в сила от съд на страна-членка на ЕС присъда, а не за **изпълнение** на същата, поради което и не се изиска процедура по признаването □. Последната е необходима единствено и само за изпълнението, което Съдът вече посочи, че не би могъл да извърши в рамките на настоящата съдебна процедура. Вземането □ под внимание/вземане предвид се явява обаче задължително, тъй като това се явява нейна вторична последица.

Съдът се съгласява с предложението на страните, което намира за правилно и законосъобразно, от така определеното общо, най-тежко наказание да приспадне времето, през което осъденото лице е търпяло мярка за неотклонение „Задържане под стража“, както и е било задържано, по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК и по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съгласно изричната разпоредба на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК. В този смисъл, Съдът намира за правилно да приспадне от така определеното общо, най-тежко наказание времето, през което осъденият ИЛ. В. Т. е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по ДП № 12/2021 г. по описа на СДВР, впоследствие преминало в НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, а именно от 13.01.2021 г. до 21.04.2021 г. Следва да се приспадне и времето, през което осъденият И.Т. е бил задържан, по реда на ЗМВР и по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК, и по другото, включено във формираната съвкупност наказателно производство, а именно ДП № 213/2021 г. по описа на СДВР, впоследствие преминало в НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав. Конкретно, за времето 15 – 18.10.2020 г.

Същевременно, Съдът, в рамките на настоящата съдебна процедура, съобразявайки се с разпоредбите на Постановление № 4/1965 г. на ОСНК на ВС и Тълкувателно решение № 3/2009 г. на ОСНК на ВКС, следва да изследва въпроса налага ли се увеличаване на така определеното общо, най-тежко наказание на осъденото лице, по реда на чл. 24 от НК. В конкретният по делото случай, изхождайки от броя на кумулираните наказания, респективно на извършените престъпни деяния, за които осъденото лице е такова, данните за неговата личност, Съдът намира, че не са налице основания за приложение на чл. 24 от НК, а именно за увеличаване на така определеното общо, най-тежко наказание на осъденото лице. В случая Съдът не счита, че формираното при конкретната съвкупност наказание би било недостатъчно за постигане целите на същото, посочени в чл. 36 от НК. Престъпленията, за които е наложено, не обективират нито необичайно множество, нито необичайно висока обществена опасност. Личността на осъденото лице също не се отличава с по-висок от обичайния интензитет на лична опасност. Поради това липсва необходимост от засилена държавна санкция на извършените престъпни деяния.

По отношение на първоначалния режим, при който следва да бъде търпяно така определеното общо, най-тежко наказание „Лишаване от свобода“, Съдът намира, че това трябва да бъде „общ“, режим на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС. Действително, умишлените престъпления, които са предмет на извършеното групиране, са консумирани в изпитателния срок на условно осъждане, но определянето на общо, най-тежко наказание не може да се сумира по изтъкнати подробно по-горе причини с наказанието, което евентуално би могло да бъде отделно изтърпяно, от една страна, а от друга, дори хипотетичното им сумиране не формира период, надвишаващ 2 години.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 383, ал. 2, вр. чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. с чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1, вр. чл. 59, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НК, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ГРУПИРА наказанията, наложени на осъдения **ИЛ. В. Т., ЕГН *******, със снета по делото самоличност, по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав и по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав, като определя общо, най-тежко наказание за изтърпяване измежду наложените му по горепосочените дела, а именно **„ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА”**, за срок от **6 /шест/ месеца**, при първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наказанието.

ПРИСПАДА от така определеното общо наказание „Лишаване от свобода“ времето, през което осъденото лице е било задържано с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по НОХД № 1396/2021 г. по описа на СГС – НО, 4 състав, както и по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и на чл. 64, ал. 2 от НПК, а именно от **13.01.2021 г. до 21.04.2021 г.**, както и времето, през което е било задържано по реда на ЗМВР и по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК по НОХД № 1592/2021 г. по описа на СГС – НО, 20 състав, а именно от **15 до 18.10.2020 г.**

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО на съда подлежи на обжалване и/или протестиране пред Апелативен съд - София, в 15-дневен срок, считано от днес, по реда на глава XXI от НПК, съгласно разпоредбата на чл. 306, ал.2 от НПК.

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис от настоящото протоколно определение, след влизането му в сила, на Бюро „Съдимост“ при СРС, за вписване в бюлетините за съдимост на осъдения **ИЛ. В. Т.**, както и на СГП, за сведение и изпълнение.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 13:30 часа.

Съдия при Софийски градски съд: _____

Секретар: _____